

המקור בנים

בס"ד גליון לה' פרשת קרח ה'תשע"ט

גליון שבועי להיכני הישיבות בני התורה המקור בנים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

מאמר בפנימיות הפרשה, משרשי הדברים עד לעובדא ולמעשה

הדשרני קרבתי

~ ימיך ושמאל ~

הראשון – לעשות את עצמו 'מאן דאמר', והשני לעשות מהצד השני שאינו בכלל 'מאן דאמר'. ודו"ק.

ב. הטענות: קורה היה היחיד שרצה 'להרוויח', ונתקנא בכהונתו של אהרן ובנשיאותו של אליצפן. אלא שלשם כך בא בטענה שנוגע גם לכני ראובן [דתן ואבירם, ואזן בן פלת], וכן בטענה הנוגעת לשאר עם ישראל. הטענה הראשונה הייתה על שהחליף את הכבודות בבני לוי, ולכן באו שבט ראובן שהם הכבודות, ומתוך כך כבר ערער על כל חלוקת הכהונה והנשיאות כאילו נעשה על דעת משה, ובוז עורר גם את שאר נשיאי העדה (ע"פ רש"י, רמב"ן, ואור החיים הק').

ובאמת היה כאן שלשה חלקים: א. קורה – הוא זה שעורר את העניין, ובא כדי 'להרוויח'. ועליו אמרו חז"ל 'קורה שפיקח היה מה ראה לשמות ז', ולא שאלו זאת על האחרים, כי האחרים נגררו אחריו. ב. דתן ואבירם – באו רק מתוך שנאה, וכפי שיתבאר בהמשך. ג. שאר הנשיאים והעם, לא באו מתוך שנאה ולא כדי להרוויח, אלא שנגררו אחר קורה ודתן ואבירם, וכמו דרך העולם שכשמעוררים על איזה עניין, בפרט אם נעשה על ידי אדם גדול כקורה, נראה כאילו אכן יש כאן נושא אמתי.

ובזה מובן מה שמוכח בהמשך, שאמר השם יתברך 'הבדלו מתוך העדה ואכלה אותם כרגע' ומשה השיב 'האיש אחד יהמא ועל כל העדה תקצוף'. ולכאורה ממה נפשך, אם באמת לא הטאו מפני מה היה הוה אמינא 'ואכלה אותם' ח"ו, ואם כן הטאו, מה הטענה 'האיש אחד יהמא' והרי כולם הטאו. אמנם על פי האמור מובן, שהם הטאו אבל לא מעצמם. ובאופן כזה אין עליהם תביעה בעצמם, אבל יכולים להיות נענשים 'יחד' עם האחרים, ועל זה התפלל משה שלא ייענשו.

ג. קטורת: בדברי רש"י מבואר שנתן להם עבודה חביבה מן הכל שהיא הקטורת. והרמב"ן מבאר שהקטורת מבררת מי הוא הראוי ומי לא, כמו שהיה אצל דתן ואבירם. והמעם שהמתין עד למחר הוא בשביל שיחזרו בהם (כמבואר בדברי רש"י ואור החיים הקדוש), והרמב"ן פירש שכבר הקטירו קטורת של בין הערביים והמתין לקטורת של הבוקר, וכן פירש באור החיים הק', והוסיף עוד שלא יהיה להם טענה שבהר להם זמן שאינו עת רצון, ולכן המתין לבוקר שהוא עת רצון.

ד. דתן ואבירם: מבואר בדברי האור החיים, שאצלם היה רק שנאה ולכן טענו טענות של הבל ושטות, ולא רצו לדבר עמו בשום אופן. והנה יכול להיות כמה סיבות לשנאה; מחמת שררה יתירה, או מחמת נזק שעשה להם, או שפסק להם שלא לטובתם. ואת כל אלו שלל משה כשאמר 'לא המור אחד מהם נשאתי' וגו'. ואם כן, אין זה אלא שנאת הרע אל הטוב. ומשכך, התברר שהם 'כולו רע', ולכן התפלל 'אל תפן אל מנחתם' כי אין בזה שום טוב, וקיצרתי.

פרשת קורה היא הפרשה החמישית בסדר במדבר, והפרשה השלישית בסדר שאחר 'ויהי בנסוע' ועוסקת בסיפור הניסיונות של דור המדבר. שתחילתם בפרשת בהעלותך במעשה המתאוננים, ואחר כך מעשה המרגלים, וכעת מעשה קורה [וכמו שכתב רש"י שזהו הסירחון הרביעי].

פרשה זו עומדת בפני עצמה, ומבוארים בה עניינים יסודיים ביותר. וכבר ציין רש"י 'פרשה זו יפה נדרשת', הן בדרך הפשט והן בדרך הפנימיות, ותמצית הפרשה מבואר במצות 'ולא יהיה כקורה וכעתו' (שלדעת הרבה ראשונים הוא לאו דאורייתא) דהיינו שלא ללכת בדרכו של קורה, ובשביל זה יש להבין מה היה דרכו וממה צריך להיזהר ובאיזה אופן.

עניין זה מתבאר בהרבה ספרים, בכמה וכמה אופנים. ובספר 'ליקוטי הלכות' מבואר בזה עשרות דרכים, ובוודאי אי אפשר לבאר הכל בפעם אחת. אמנם לא עליך המלאכה לגמור, ואי אתה בן הורין ליבטל ממנה, ובעו"ה נשתדל לבאר בדרך שהיא תמצית של כמה דרכים.

השאלות בפרשה

א. 'זיקה קורה' – מהו הלשון זיקה.

ב. מה הייתה טענתו של קורה, מה הייתה טענתם של דתן ואבירם, ומה הייתה טענתם של מאתיים וחמישים נשיאי העדה.

ג. מדוע בחר משה בעבודת הקטורת בדווקא כדי לברר על ידה את האמת. ומדוע לא מיד אלא רק למחרת בבוקר.

ד. מה היה הויכוח בין משה רבינו לדתן ואבירם, ומדוע ביקש 'אל תפן אל מנחתם'.

ה. מה הייתה הטענה 'אתם המיתם את עם ה', ומדוע הוצרך בירור נוסף על ידי המטות.

ביאור הפשט

א. 'זיקה': רש"י פירש שלקח את עצמו, כלומר שפירש עצמו מכל העדה. והרמב"ן פירש שלקח עצה, והאור החיים הקדוש פירש שלקח גדולה לעצמו.

וביאור דברי הרמב"ן, שבאמת היה לקורה אינטרס אישי [לקבל כהונה או נשיאות וכדלהלן] אלא שהבין שאינו יכול לבוא להדיא בטענה זו משום שאין זה מכובד. ולכן 'לקח עצה', כלומר הכין תכנית ו'אסטרטגיה' באיזה אופן לבוא כדי שיתקבלו דבריו, ובעקיפין יוכל להגיע למטרתו האמתית.

ובזה מובן גם כן, כל הליצנות שעשה (כמבואר ברש"י שמען מלית שכולה תכלת מפני מה צריכה ציצית. ובדברי חז"ל מבואר עוד כמה ענייני ליצנות שעשה). ולכאורה מה עניין הליצנות לגבי טענותיו והדברים שרצה להשיג. אלא שכל זה חלק מ'התכנית' שהכין, שהיתה מורכבת משתי חלקים:

ה. **המטות:** המענה הייתה שהיה לו לתת להם עבודה אחרת הוין מקטורת, כי קטורת ממותה ה"ו. וגם טענו שאמנם הוברר שאהרן הוא הכהן ולא אחר, אבל לא הוברר ששכט לוי הם הנבחרים. ולכן הראה להם תחילה שהקטורת אינה ממותה אלא אדרבה מצילה מהמגפה, ועשה עוד בירור של המטות כדי לברר את בחירת שכט לוי ("ע"פ הרמב"ן ואור החיים הק').

ביאור הפנימיות

בוהר הקדוש מבואר שקורה רצה להפוך ימין ושמאל, כי כהן הוא ימין ולוי הוא שמאל, והוא רצה להחליף ביניהם. ובדברי חז"ל מבואר שנקרא 'קרה' על שם שעשה קרה בישראל. ובפסיקתא איתא 'אמר קורה, לא די שהוציאו אותי מכלל כהונה ומתנות אלא שגילה ראשי ועשה אותי סכל, מיד נתקנא למשה לערער, והוא לא ידע חוק פרה אדומה תהא כפרה על ישראל'. והוא מדרש פליאה.

ועוד איתא בדברי חז"ל (ב"ר ימ, ב): 'ארבעה פתחו באף, הנחש שאמר 'אף כי אמר אלוקים, שר האופים שאמר 'אף אני בחלומי, עדת קורה שאמרו 'אף לא אל ארץ, והמן שאמר 'אף לא הביאה אסתר' ע"כ. וגם זה צ"ב. ולהלן בעז"ה יתבאר העניין (על פי המבואר בליקוטי מוהר"ן סימן י, ובליקוטי הלכות בכמה מקומות).

ימין ושמאל

כל דבר שיש בעולם, מורכב משני חלקים: 'גבול' ו'תוכן'. העולם כולו הוא 'צמצום' כדי להיות כלי אל התוכן שהוא אור השם יתברך. הגוף הוא 'כלי' של אור הנשמה שהיא התוכן. כמו כן כל בית הוא צמצום וגבול בשביל להכיל את התוכן שיש בו. וכך כל ארון, כל בקבוק, כוס וצלחת.

מי מהם קודם – בוודאי שהכלי צריך להיות קודם השפע, כי בלי הכלי אי אפשר לקבל שפע. אבל מי התכלית והמטרה – בוודאי שהשפע והתוכן הוא המטרה. וזה ימין ושמאל, ולילה ויום, והיצוניות והפנימיות, ועוד. שבכל אלו בוודאי צריכים את שניהם, וגם החלק שמשמש כ'כלי' מופיע קודם – הלילה קודם היום, והיצוניות קודם הפנימיות, ותלמיד חכם קודם צדיק. אבל התכלית והמטרה הוא החלק של 'התוכן' – היום, הפנימיות, והימין.

כך הוא גם לגבי תלמיד חכם וצדיק. ההתחלה היא מלימוד א-ב, וכל חלקי התורה, וקיום המצוות ושולחן ערוך. שכל זה הוא 'שמאל', כי כל זה הוא גבול וצמצום – מזה מותר ומה אסור, מה חייב ומה פטור, מה כשר ומה פסול. והכללים האלו הם שווים בכל ישראל, וכל אחד חייב בהם בלי חילוק בין אחד לחברו, כי אלו הם הכללים וההגדרות והגבולות של היהדות.

אמנם, התכלית היא להיות צדיק, דהיינו להתקרב להשם יתברך ולהיות דבוק בו. שזהו דבר שאינו שייך ל'גבול' ול'כללים', ואינו שווה בין אחד לחברו, אלא זהו דבר פנימי שאין לו גבול, ומשתנה מאחד לחברו ומשעה לחברתה. ואי אפשר לתת כזה כללים והלכות, לעשות כך או כך, אלא רק לספר שלשם צריך להגיע, ואיך? על ידי התורה והמצוות, ההלכות והגבולות, שהם הכלי של האור.

כהן ולוי

הנה קורה היה לוי, שהוא מצד השמאל. והוא מבטא את החלק של הגבולות והכללים. ובאמת, קורה היה לו שלימות בחלק זה, והיה נקרא 'שר התורה' (מבואר בספרים). כי מצד הכללים לא היה חסר לו כלום, והיה לו כלים שלמים וגמורים.

אמנם יש את הכהן שהוא ימין, והוא מבטא את ההתקרבות להשם יתברך, על ידי עבודת הקרבנות, והדלקת המנורה, ועל ידי זה הוא ממשיך את השפע ואת החסד. ושניהם צריכים זה לזה, כי הכהן צריך את השמירה של הלוי, שהוא הכלי, והלוי צריך לשמש את הכהן – בעבודת הקרבנות ובנשיאת כפים, כדי להכניס את התוכן אל הכלי.

הנה קורה לא רצה להכיר בכך, ולא רצה לקבל שיש גם ימין, אלא סבר שהשמאל הוא כל העניין ואין צריך עוד לשום דבר. וכתוצאה מכך, לא היה

יכול לקבל שיש דבר שהוא 'למעלה' ממנו, שהרי מה שייך יותר שלימות מלקיים כל מצוה וכל הלכה בדקדוק. וגם לא היה יכול לקבל שיש תועלת ממי שלמטה ממנו, שהרי לפי הכללים הוא 'חסר'.

ואהרן הכהן היה הדייך ממנו בשתי הדברים: מצד אחד – היה 'למעלה' מקורה, וקורה היה צריך לשמשו. ומצד שני, דווקא אהרן הכהן הוא זה שהיה מאיר פניו לכל אחד, אפילו לחלשים ולרחוקים, והיה מקרב כל אדם בסבר פנים יפות. ושני דברים אלו אינם עולים בקנה אחד עם ה'שמאל', רק עם ה'ימין' שעוסק ב'תוכן' ולא בגבולות, והתוכן הוא מצד אחד גבוה יותר, ומצד שני יש תוכן אצל כל אחד, לפי מה שהוא, אפילו אם הוא חלש ורחוק.

הויכוח והליצנות

וזה היה המענה של קורה, ש'כל העדה כולם קדושים' – כי מצד הכללים וההלכות, אין חילוק בין אחד לחברו, אלא כולם שווים. ואז, צריך למדוד מי הוא יותר שלם ומתאים לכללים. ומבהינה הזאת, הוא זה שמתאים יותר להיות 'הגדול', כי לא היה לו שום פגם וואילו אהרן היה לו איזה פגם מחמת העגל.

וגם הלך ועשה ליצנות, כשטען 'בית מלא ספרים' וטלית שכולה תכלת, כי לפי דרכו שהכל הולך לפי החיצוניות והכללים, אם כן אדרבה כשיש בית מלא ספרים, הוא חשוב הרבה יותר מבית ריק מספרים שיש בו מזווה, וכן טלית שכולה תכלת.

אמנם האמת אינה כך, כי אין שום צורך בבית מלא ספרים ובטלית שכולה תכלת, כי התכלית אינו החיצוניות אלא הפנימיות, והפנימיות מושגת על ידי מזווה ועל ידי חוט של תכלת, ואזי גם אם הבית ריק מספרים והטלית לבנה, יש בו את התוכן הזה.

וזה מה שאמר לו משה 'בוקר ויודע ה', כלומר, כשם שיש גבולות בעולם של ערב ובוקר, ואי אפשר להחליף ביניהם, כך יש גם כללים פנימיים של ימין ושמאל, ואי אפשר לאחד בלי השני. ולכן נתן לו את עבודת הקטורת, שהוא הכהן המקשר בין החיצוניות לבין הפנימיות (כמו שהתבאר בפרשת שמיני), ועל ידי זה נתבררה טעותו של קורה.

העניש

והעניש שלו היה שנבלע באדמה, שהוא תכלית החיצוניות. כי כל אדם אמנם עומד על האדמה, אבל זקוף כלפי השמים, כי הוא כלי אל הפנימיות, אבל אם הוא מפריד את החיצוניות מהפנימיות, אם כן כולו צריך להיות בתוך האדמה.

וכמו שעושים למת, שאז נפרדת הנשמה מהגוף – הנשמה שהיא הפנימיות עולה למעלה, והגוף שהוא החיצוניות נטמן למטה בתוך האדמה. וקורה לא ידע עוד פרה אדומה, שמגלה את הקשר בין החיצוניות לפנימיות אפילו לאחר שנפרד הגוף מהנשמה ומגלה שעדיין יש איזה 'קיסמא דחיותא' גם במת, ולכן אינו מטמא ויש לו תחיה, אבל קורה שלא האמין בפנימיות נאבד לגמרי בתוך האדמה.

ויהד עם קורה היו דתן ואבירם שהיו רע גמור, ובה התגלה שמי שמפריד את החיצוניות מהפנימיות, גם אם בחיצוניות הוא שלם בתכלית השלימות, הוא גם כן רע גמור ושווה לגמרי למי שאין לו גם את החיצוניות. ולכן קורה ודתן ואבירם נענשו באותו עונש ובבת אחת.

ולכן נאמר 'ויקה' קורה, שלא רצה לשמש ככלי אל התוכן, אלא רצה לעשות מציאות מהחיצוניות, שזה מתבטא בלשון לקיחה. כי 'הליכה' היא תנועה של 'מכאן לשם', שמחבר עצמו אל דבר אחר, ואילו 'לקיחה' היא תנועה של 'משם לכאן', שמפריד עצמו מדבר אחר שאמור להיות מחובר אליו.

וההיפך מזה היה המטה של אהרן, שאף שהיה חיצוניות גמורה, פרה פרח והציץ ציץ ויגמור שקדים, שהתגלה התוכן שיש בו, כי זה היה כחו של אהרן – לגלות הפנימיות אפילו מתכלית החיצוניות.

התורה הנלמדת: ליקוטי מוהר"ן, חלק א' תורה ד'

הערת מערכת: במדור זה 'נלך' עם כל תורה תקופה קצרה עד שנצטרף לחבורת 'תמימי דרך' העולמית האוהזים כעת בתורה ז'

עבודת היום ||| פנינים על סדר סדר היום לאור תורה זו

ציצית ותפילין

ובהאיר אור בוקר אז מאירה הדעת ואז מתעטפים בציצית ומתעטרים בתפילין שהוא בחי' תיקון המלכות והמשכת הדעת מאור אין סוף לידע שהכל לטובה, כי מובן במאמר שכדי לזכות להארת אור אין סוף צריך אתערותא דלתתא של תיקון המלכות והעלאתה לשרשה, וזה ע"י קיום פשמות התורה שע"ז בונה את המלכות בצירופים קדושה ואינה נופלת ה"ו אל הסמ"א ע"י צירופים רעים שנעשים כשעוברים על התורה וכמבואר בפנים באות ה), וכמו"כ נעשה תיקון המלכות ע"י מה שמקשר את כל בחי' התמונות והישות שבכריאה לשרשו שהוא רצונו הפשוט יתברך שהוא בחי' אוא"ם וכמבואר בפנים אות ט), ואז זוכים להתנוצצות מאור אין סוף לידע שהכל הוא לטובה.

ע"י מה שהורע נרקב בארץ שזהו בחי' ביטול לשרשו לאין סוף, יעו"ש עוד אריכות, וזה מה שמבאר כאן שעיקר האכילה היא מגידולי הארץ ששם מאיר ביותר עניין זה, אבל המובן מדבריו שבכל אכילה יש ג"כ בחי' זו שזה בחי' הארת הרצון המאיר בעת האכילה.

כי עיקר עבודת האכילה היא לקשר את המאכל לשרשו ולידע שתמונה זו היא בחי' אותיות המלכות והכל הוא כפי רצונו יתברך והוא נמשך מאוא"ם, וזה עניין הברכה על כל מאכל, וכפי מה שזוכה להתעורר בזה באתערותא דלתתא, שבזה הוא מבטל את בחי' הישות של המאכל ומקשרו לשרשו לאוא"ם, כך מאיר עליו הארת הרצון שהוא בחינת הארת אוא"ם לידע שהכל הוא לטובתו.

עסק התורה

ואחר כך עוסקים בתורה כל אחד כפי כוחו, שהיא בחי' אש שהיא שורש המלכות ומובן מזה שכל חד כפי עסקו בתורה כך יש לו כח להעלות המלכות לשרשה ונע"כ הת"ח השלם שזכה לזה בשלימות הוא בחי' שורש המלכות ממש עד שע"ז יכול להמשיך בחי' תיקון לכל העוונות, אבל זה שייך בכל בחי' של עסק התורה, ויעו"י עוד בכיאר הליקוטים שמוכן שעיקר התורה שבנגלה היא בחי' תיקון המלכות, ופנימיות התורה היא בחי' אש שהוא שורש התורה, אבל כל בחינה כלולה מכל הבחינות ובוודאי יש בחי' אש בכל תורה שהיא וכמוכן ממה שהביא ע"ז רבינו"ל מאמרי הו"ל על ת"ח שהם עיקר התורה ומשמע כל בחי' ת"ח.

וזה בחי' ציצית ותפילין, כי ציצית הוא בחי' תיקון המלכות, בחי' זכרון התרי"ג מצוות לעשותם, שהוא עיקר תיקון המלכות וכנ"ל, וכמו"כ עניינו לזכור את השי"ת בכל פינה שהוא פונה, ולידע שכל הישות והתמונות שבעולם הכל הוא אלקותו יתברך, שכ"ז הוא בחי' תיקון המלכות והכנת הכלי לקבל התנוצצות אוא"ם, ואח"כ התפילין הוא בחי' המוחין שנמשכים בכל יום (כמבואר בליקו"מ תניינא סימן עז) ועיקר המשכת הדעת הוא מאוא"ם, נמצא שהתפילין הוא בחי' הדעת וההתנוצצות שנמשך בכל יום מאוא"ם.

תפילין של יד ותפילין של ראש

אמנם כל בחינה כלולה מכל הבחינות וע"כ גם בתפילין יש בחי' תפילין של יד ויש בחי' תפילין של ראש, כי אף שבכללות, התפילין הם בחי' שפע המוחין, מ"מ גם בזה צריך אתערותא דלתתא להתעורר ולידע שכל מאורעותיו הם לטובתו, בבחי' קבלת עול מלכות שמים בין כפינו בין בעקו, שזה בחי' תפילין של יד שמוניחים על יד כחה כנגד הלב, לרמוז שגם בבחי' דין, בחי' שמאל, יד כחה, גם שם אנו מקבלים עול מלכותו יתברך ומתעוררים לדעת שהכל הוא לטובה מחמת אהבה שהקב"ה אוהב אותנו, וע"ז זוכים לתפילין של ראש שהוא בחי' שפע המוחין, שמאיר עלינו מאוא"ם להרגיש ולידע שכל מאורעותינו הם לטובתנו.

קדושת האכילה

ואח"כ עוסקים בעבודת האכילה, ועיקר קדושת האכילה הוא בכחי' זו של הביטול להשי"ת בעת האכילה, בכחי' ביטול הד' יסודות, עד שזוכים אז דייקא להארת אוא"ם וכלשון מוהרנ"ת [הלכות כלאי הכרם ואילן הלכה ב אות יא] וזה בחינת כוח של ברכה של ברכת המזון אחר האכילה, כי האכילה היא מגדולי הארץ, דהיינו להם מן הארץ שעליו נקרא תיבין בברכת המזון ועקר גדולי הצמחים מן הארץ הוא בבחינת פטול אל האין סוף פנ"ל. ועל פן על ידי האכילה זוכין להתפטל ברצון העליון, דהיינו בחינת פטול אל האין סוף שזהו הארת הרצון שזוכין בשעת האכילה, כמבאר בפאמ"ר פי מרחקם ונהגם וכו' (בלקוטי תניינא סימן ז) שזהו בחינת צדיק אכל לשבע נפשו, בחינת והשביע בצחצחות נפשך שזוכין בשעת האכילה דקדשה לאורות הצחצחות, כמבאר בפאמ"ר תקעו וכו' (בלקוטי תניינא סימן ח) שהם למעלה מהספירות שהוא בחינת פטול אל האין סוף ועל פן אז אחר האכילה אז תיין הוא בבחינת יין המשמח, בבחינת יין ושמח לבב אנוש וקחם לבב אנוש יסעד. ועל פן יין שבתוך הפעדה אינו משבר, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, יינו פנ"ל וזה בחינת כוח של יין של ברכת המזון, כי ברכת המזון נאמר על השבע ואז יש פח להמשיך תיין דקדשה בחינת יין המשמח שהוא בחינת הארת הרצון הנ"ל, בחינת פטול אל האין סוף בקדשה גדולה פנ"ל ויעו"ש בתחילת ההלכה שמבאר שבצומח אנו רואין בחוש עניין זה שעיקר הגידול והצמיחה הוא דייקא

וכמו"כ התורה היא עיקר הדרך לברר הד' יסודות כמובן במאמר וכלשון מוהרנ"ת [הלכות גבית חוב מהיתומים הלכה ד אות ו] 'צריך פל אדם לקדש ולטהר ולקבץ פל הארבעה יסודות עד שניצא מכל התאוות והמדות הנמשכין מהם ואז יוצא מעבדות חרות. וקמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ערויבין נד) שאין לה פן חורין אלא מי שעוסק בתורה, שעל ידי זה מכניע היצר הרע והרע שפארבעה יסודות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, אם פגע בך מניין זה משכהו לבית המדרש אם אכן הוא נמוח וכו'. אבל מי שלא עסק בתורה ולא זכה הארבעה יסודות הוא בחינת עבד ומשם באין פל התלאות שישם בחינת עבדות, בחינת עבד לזה.

קדושת הברית

ועיקר כירור הד' יסודות הוא בכל דבר בעולם, ובפרט בהתגברות התאוות, בכל פעם שמכניע התאוה הרי הוא מכניע בזה מאוד את הישות שביסודות, ובפרט בקדושת הברית שהוא עיקרא דיצרא בישא וכמבאר בליקו"מ סו"ס ב' מהוזה"ק] והוא כולל את כל הגוף כידוע, וע"כ בכל נקודה שזוכה לשבר תאוותו ולהכניעה, בוודאי זוכה לבטל בזה את בחי' היסודות ומכין בזה כלים להתנוצצות אוא"ם, ועיקר הכח לזה הוא ע"י הדרך שמקבל מהצדיק שמאיר לו דרך לפי שורש נשמתו איך לזכות לביטול היסודות ולזכות לתכלית הקדושה.

אהבת ישראל

וכן צריך להתחזק מאוד באהבת ישראל כי עיקר תיקון המלכות תלוי באחדות ישראל כי תיקון המלכות הוא בכחי' י"ב שבמים (כמבאר בפנים הפסוק זיהי בישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל, וכן מאריך בכיאר הליקוטים שמוזה מבואר שעיקר תיקון המלכות תלוי באחדות הנפשות כי כל אחד הוא אות וצמצום מיוחד, ומביא בזה ג"כ ממה שמביא רבינו על עניין שיתין בתי את הפסוק ששים גבורים שקאי על ששים ריבוא נפשות ישראל, יעו"ש עוד] וע"כ במעמד הר סיני שזכו לתכלית הביטול והארת אוא"ם עד שזכו כולם לשמוע אנכי ה' אלקיך [וזהו ההארה לידע שהן ה' הן אלקיך הכל אנכי,

הכל מחמת אהבה שהקב"ה אוהב אותך ולטובתך, כל זה זכו דייקא ע"י האחדות מה שהיו כאיש אחד בלב אחד.

אמונה

ועיקר העבודה היא להמשיך את ההארה שמאירה לו בעת ההתנוצצות לידע שהכל הוא לטובה, והעיקר הוא להמשיך זאת לתוך הישות וכמבואר באריכות בפנים [באות ט] כי העיקר הוא דייקא כשמתעורר אצלו ניסיון שמרגיש כאילו ח"ו יש כאן בחי' דין, ואז צריך להתחזק מאוד לידע ולהאמין שבאמת הכל הוא תכלית הטוב וכפי שנראה זאת בחוש לעתיד לבוא [ובוודאי כפי מה שמתעורר בזה האדם באתערותא דלתתא להאמין בזה, כן מעורר עליו מלמעלה שפע הדעת שיאיר לו עד שיוכה לדעת ולהרגיש זאת].

התבודדות

והעיקר הוא בעת ההתבודדות לשפוך נפשו לפני השי"ת לזכות לידע שכל מאורעותיו הם לטובתו, ולזכות להתקרב לצדיק בכל בחינותיו, בראיית פני הצדיק וצדקה לצדיק שעי"ז זוכים לביטול כל התאוות והמידות שנמשכים מהד' יסודות, ולזכות לידע דברים לפני הצדיק באופן שעי"ז יאיר לו דרך לפי שורש

נשמתו איך לבטל כל הד' יסודין ולזכות לביטול אמיתי לאו"ם, ובפרט בעת התפילה, ולצדק על נפילת המלכות בעוונותינו ועל כל שאר הפרטים המבוארים במאמר.

שמחה

אבל שאר כל היום יהיה בשמחה, כי בוודאי צריך להגדיל שמחתו מאוד על עצם הדבר שזכה להיות מורע ישראל שאנו חלק מתיקון המלכות דקדושה כמובן במאמר, ובפרט בכל נקודה ונקודה שזוכה להתנוצצות או"ם שעי"ז זוכה לדעת ולהרגיש חסדי השי"ת עליו ושהכל הוא מחמת אהבה ואז בוודאי יכול לשמוח מאוד מאוד, אבל גם כשאינו זוכה לזה בוודאי ראוי להגדיל השמחה מאוד מאוד על כל נקודה של התקרבות לצדיק שיש לו כח כזה לכפר עוונותינו ולהמשיך עלינו ביטול לאו"ם ולבטל כל הד' יסודין ולהתקרב להשי"ת באמת, ועל כל נקודה שזוכים להתקדם בזה הן בביטול הד' יסודין והן באמונה והרגשה שהכל הוא לטובה.

ובפרט עלינו לשמוח על שזכינו להיות בראש השנה אצל רבינו'ל ולהתוודות בער"ה וידוי דברים לפניו, ואח"כ בר"ה להיות חלק מתיקון המלכות הנורא המבואר במאמר הזה שבוודאי עיקרו נעשה בראש השנה כידוע.

על הפרשה ||| פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

כל הערה כולם קרושים

עיקר מהלוקתו של קרח היתה מחמת הטענה 'ומדוע תתנשא', ומבואר בדברי מוהרנ"ת שעיקר טעותו של קרח הוא מה שמען שאין הבדל בין משה רבינו לשאר ישראל כי כולם שמעו בהר סיני אנכי ולא יהיה לך וכולם גדולים בתורה, ומעונו הוא כי אמנם יש הרבה גדולים בישראל וראשי סנהדראות וכיוצא, אבל באמת יש אין סוף דרגות בעבודת ה', וז"ל מוהרנ"ת בהלכות ברכת הודאה הלכה ה אות ח 'וזהו בְּהִינֵת פָּנִים קֶרֶח שֶׁחֶלֶק עַל מִשְׁהָ וְאֶהְרֹן, בְּהִינֵת וַיִּקַּח קֶרֶח וַתְּרַגְמוּ וְאֶתְפַּלֵּג קֶרֶח, שֶׁחֶלֶק לְמִדָּן מִצְדִּיק וְאָמַר שְׁלֹמֹן בְּעֲצָמוֹ הוּא מַעֲלָה. וְזֶה שֶׁאָמַר כִּי כָּל הַעֲדָה בְּלִים קְדוּשִׁים, וּפְרַשׁ רַשִׁי בְּלִים שְׁמַעוּ בְּסִינֵי אֲנֹכִי וְכוּ, הִינֵנּוּ שֶׁאָמַר מֵאַחַר שֶׁבְּלִים קָבְלוּ אֶת הַתּוֹרָה וְכֵלִים שְׁמַעוּ בְּסִינֵי אֲנֹכִי עַל כֵּן בֵּן בֵּן אֶפִּיז שְׁוִיז חֵם וְשָׁלוֹם. וְכֵן פָּנִים וְחֵמָה מֵאֵד, כִּי אִף עַל פִּי שְׁבִלִים קָבְלוּ לְמוֹד הַתּוֹרָה בְּסִינֵי אֲכָל אִין בְּלִים שְׁוִיז בְּקִיּוּם הַתּוֹרָה. וְעַקֵּר הַשְּׁלֵמוֹת הוּא רַק כִּי הַצְּדִיקוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד בְּפִי מֵה שְׁזוּכָה כָּל אֶחָד לְקִיּוּם הַתּוֹרָה בְּשְׁלֵמוֹת, וְהַכֵּל תְּלוּי בְּקֶדְשֵׁת הַבְּרִית שְׁזֶה אִין שׁוּם אָדָם יוֹדֵעַ מֵה שֶׁנֶּעֱשֶׂה עִם הַבְּרָא, רַק הוּא יוֹדֵעַ הַחֲסֻדוֹת שֶׁלֹּו אִיף הוּא אוֹחֵז בְּזֶה. עַל כֵּן בּוֹדָאִי רָאוּי לֹו לְהַתְּבַטֵּל נֶגֶד הַצְּדִיק הַאֲמֵת שֶׁהוּא בְּהִינֵת מִשְׁהָ שְׁרָאִים עֲצָם נִפְלְאוֹת קְדָשׁוֹ עַל יְדֵי נִפְלְאוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנֶּגְלָה לָנוּ וְלְסַמֵּךְ עַל דְּבָרָיו שֶׁבּוֹדָאִי יוֹדֵעַ לְמִי לְתֵן הַגְּדֻלָּה בְּרָאוּי לֹו וְכַעֲיִז בְּהֵל שִׁלּוּחַ הַקֵּן ה"ד אות ט].

וזהו ממש העניין המבואר במאמר הזה שעל פי זה יאיר העניין מאוד כמין חומר, כי באמת העיקר תלוי בביטול כל היסודות בתכלית וענוה בתכלית עד שזוכים לתכלית הביטול לאור אין סוף, וזכה בוודאי יש אין סוף דרגות ולא כל ישראל שווים בדבר [ובאמת באותו פסוק עצמו שאמר קרח נמצא טעותו, כי קרח מען שכולם שמעו בהר סיני אנכי ה' אלקיך, אבל זהו רק אם מסתכלים על פשטות הפסוק שהוא מציאות של אנכי ה' אלקיך, אבל באמת מונח בזה עניין נורא מאוד לידע שהן ה' הן אלקיך, הכל הוא אנכי והכל לטובתך, וזהו השגה עצומה ונוראה שיש בה אין סוף דרגות וכמובן מכללות המאמר כי זה תלוי כפי מה שזוכה להתנוצצות או"ם שתלוי באתערותא דלתתא של ביטול כל היסודות והישות לבחי' או"ם].

נפילתם בארץ

ובזה יומתק מה שנפלו תחת הארץ, כי באמת עפר הוא מצד אחד תכלית הענוה והביטול, שהכל דורסין עליו, ומצד שני הוא תכלית הישות, וכי מתוך הד' יסודות הוא הדבר המורגש והגשמי ביותר, וזה עיקר התכלית לבוא דייקא

מתוך הישות הונו לתכלית הביטול, וכמו שהאריך בזה מוהרנ"ת [בהלכות גבית חוב מהיותומים הלכה ד אות ו] וז"ל כִּי עֵפֶר כְּלֹוּל מִשְׁתֵּי בְּהִינֵת, כִּי הוּא בְּהִינֵת עֲנוּהָ וְשְׁפִלוּתָהּ, בְּהִינֵת אִין. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, "וְאֲנֹכִי עֵפֶר וְאֶפֶר". וְכֵמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְזָרָנִים לְבָרְכָהּ, מִי שֶׁנֶּעֱשֶׂה שָׂכָן לְעֵפֶר בְּחַיָּו. וְגַם עֵפֶר הוּא תְּכֵלִית הַיִּשׁוּת וְהַנְּשִׁמְיוֹת וְכֵן הָאֶרֶבֶעָה יְסוּדוֹת בְּלִים כְּלֹוּלִים בְּעֵפֶר, כִּי עֵפֶר מֵאֲנָא דְבְּלָהִי (תְּקוּנַי זֶה־תְּקוּן ע). וְהָאֲדָם נִבְרָא בְּשִׁבִיל זֶה עֵפֶר מִן הָאֲדָמָה כְּדִי שְׁיִזְכֶּה לְעֵלוֹת וְלְהַכְּלִל מִבְּהִינֵת עֵפֶר תְּכֵלִית הַנְּשִׁמְיוֹת וְהַיִּשׁוּת לְבְּהִינֵת בְּטוֹל אֵל הָאִין סוֹף עַל יְדֵי שְׁיִזְכֶּה לְקַדֵּשׁ וְלִטְהַר אֶת עֲצָמוֹ עַד שְׁיִבֹא לְעֲנוּהָ בְּתְּכֵלִית הַבְּטוֹל וְיִשִּׁים עֲצָמוֹ בְּעֵפֶר וְאֵז יִזְכֶּה לְהַתְּפַשְׁטוֹת הַנְּשִׁמְיוֹת גַּם בְּחַיָּו עַד שְׁיִזְכֶּה בְּמוֹתוֹ מִיַּד הַהַכְּלִל בְּאוֹר הָאִין סוֹף וְאֵז תִּכָּף בְּשִׁיחָה נִקְבֵּר בְּעֵפֶר יִהְיֶה נִכְלָל בְּעֲנוּהָ שֶׁל מִשְׁהָ, שֶׁהוּא בְּהִינֵת עֵפֶר, וְאֵז יִזְכֶּה לְשְׁלֵמוֹתוֹ מִיַּד הַהַכְּלִל בְּאִין סוֹף בְּהִינֵת הַסְּתַלְקוֹת מִשְׁהָ וְכוּ' בַּנ"ל. אָבֵל מִי שֶׁיֵּלֵא זָכָה לָזֶה בְּשְׁלֵמוֹת צְרִיף לְהַתְּבַלּוֹת בְּעֵפֶר שֶׁהוּא תְּכֵלִית הַיִּשׁוּת וְהִיא מֵאֲנָא דְבְּלָהִי. שֶׁהוּא כוֹלֵל כָּל הָאֶרֶבֶעָה יְסוּדוֹת וְשָׂרְשׁוֹ עֲנוּהָ בְּהִינֵת אִין, כִּי סוֹף מַעֲשֶׂה בְּמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה. וְשִׁם צְרִיף לְהוֹדֵבֶךָ כָּל אֶחָד עַד שְׁיִשׁוּב לְבְּהִינֵת בְּטוֹל בְּהִינֵת עֲנוּהָ, שֶׁהוּא בְּהִינֵת שְׂרֵשׁ הָעֵפֶר בְּקֶדְשָׁה תְּעִלּוּנָה. וְכֵן יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא וְכֵן נִקְרָאִים צְדִיקִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, "וְעַמֵּךְ בְּלִים צְדִיקִים לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ", יַעוֹ"ש עוֹד אֵרִיכּוֹת בּוֹה.

וע"כ קרח שלא הכיר בגדולת משה ומה שביטל עצמו בתכלית ככל הד' יסודות ובפרט בעניין הענוה, וזכה לבחי' תיקון העפר בתכלית הקדושה, אבל קרח שכפר בזה, ע"כ זה לעומת זה קיבל ענשו בעניין העפר שנפל לתוך העפר שהוא בחי' הישות שחשד בה את משה רבינו [וכמו"ס יהיה תיקונו עי"ז וע"י בניו שהזרו בתשובה וכמובא].

הקטרת הקטורת

וזה מה שאמר להם משה להקטיר קטורת, כי קטורת הוא בחי' זו של העלאת הניצוצות ממקומות הנמוכים, והכל ע"י בחי' ביטול לאו"ם בבחי' מה שמקשר כל העולמות לאו"ם [שזהו לשון קטורת לשון קשר, שמקשר ומחבר העולמות לאו"ם ועי"ז מתבטלים כל הקליפות והסמ"א וכמובן בוו"ק, וע"כ קטורת היא בקודש הקדשים ששם הוא המקום שמאיר תכלית הביטול לאו"ם], וזכה רמז להם שהכל תלוי בביטול לאו"ם, אבל הם לא רצו לשמוע ולהבין וע"כ הקריבו קטורת אף שלא הכינו את הכלים לזה כי לא הקריבו מתוך ביטול רק המשיכו או"ם בלי לבטל את הישות שלהם וע"כ מתו וכי הוא בחי' אור בלי כלי שגורם בחי' שכירת הכלים כידוע, אבל הקטורת כשהיא בתיקונה כראוי אדרבא היא מהיה מתים כי היא ממשיכה הארה מאו"ם ששם הוא

תכלית הרחמים, בבחי' עינא חד דרחמי וכמבואר במאמר [זוה מה שמבואר בחז"ל ומובא ברש"י שעצירת המגפה היתה דייקא ע"י קטורת כדי שלא יאמרו שהוא רק עם המות, כי באמת הכל תלוי בצורה של הקרבת הקטורת].

מינוי הלויים ומתנות כהונה

וע"כ התיקון לעניין זה הוא עניין מינוי הלויים לשמירה על המקדש, ומתנות כהונה, כי עי"ז הכינו שיש הרבה דרגות בכיטול לאווא"ם ולא כל אחד זוכה לזה בשלימות, ובשביל זה צריך להיזהר מאוד שלא להיכנס לבית המקדש מי שאינו ראוי לזה כי זה בחי' ריבוי אור שגורם שכירת הכלים, כי מוכרח לזה

ההכנה של ביטול הד' יסודות, וע"כ נתמנו הלויים להזהיר את בני ישראל שלא יכנסו למקדש שלא כראוי, ולעומת זאת התיקון הוא ע"י ההתקשרות לצדיק שזכה לביטול הזה שזה בחי' מתנות כהונה שהוא בחי' הצדקה לצדיק שעי"ז זוכים לביטול היסודות, כי כל הכהנים נמשך קדושתם מאהרן הכהן שזכה לביטול הד' יסודות עד שזכה להאיר נרות המנורה בכל יום שהוא בחי' אור אין סוף וכמבואר בליקו"ה שם וכמו שהובא בפר' בהעלותך, ועי"ז נמשך לכל ישראל הארה מבחי' זו וע"כ גם הלויים צריכים לתת תרומת מעשר לכהנים כי גם הלויים צריכים את הארת הכהנים שהוא הארה של ביטול גבוה יותר].

דרשתי קרבתי ||| המשך מעמוד ב

'אף' ו'אלף'

ובזה יבואר דברי המדרש: ארבעה פתחו באף. אלו הארבעה כולם הפרידו את הכלי מהתוכן. הנחש פיתה את אדם והיה שלא להיות תלוי בהשם יתברך אלא להיות בעצמם כאלוקים. ולשם כך השתמש בטענות שכליות וקל והומר, שהם כלי השכל החיצוניים. וכן שר האופים לא הבין מה החילוק בינו ובין שר המשקים, ואמר 'אף אני בחלומי', כטוען 'אין שום חילוק בינינו', ובפנימיות היו שונים לגמרי ששר המשקים היה טוב ושר האופים היה רע, וכן המן סבר שאם אסתר הביאה אותו הוא שהוא עולה למעלה, ולא ידע שזה בעצמו מפלתו, וכך גם אצל קורח.

וכל זה מחמת שלא הכניסו את ה'למד' בתוך ה'אף'. שהלמד ראשו פורח באוויר, ומבין שצריך ללמוד את הפנימיות. ובשביל זה גילו לקורח את שערות ראשו, שהם מותרות המוחין, כדי שיחפש לקבל פנימיות המוחין, והוא לא קיבל את הדברים, ולכן נשאר 'אף' שהוא שליטת הדינים ששורשם משמאל. אמנם לאחר שנבלע הוא אומר 'משה אמת ותורתו אמת'. (קיצרתי מאוד בחלק האחרון).



קו' ז'זניכי הישיבות - ברסלב'

**בני התורה המקורבים
לאורו של רביה"ק**

מוהר"ן מברסלב זיע"א

077-31-40-331

שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת הגליון הנפלא 'הקבצו'.
שלוחה: 3	1 - לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים. 0 - שיעורי הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א.
שלוחה: 4	1 - שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשאת הודעה למאזינים. 3 - לשלוחת 'הליכה עם תורה' - 'חבורת תמימי דרך'. 4 - למענה ויעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שו"ת ברסלב.
שלוחה: 7	1\5 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהר"א ש"ש. 7 - הזוה"ק בלשה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזוה"ק.
שלוחה: 8	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברותות ברחבי הארץ. 2 - להשאת הודעה לביקוש שיעור או חברותא.
שלוחה: 9	1 - קוי תוכן נוספים (מרכזיית: ברסלב \ פנימיות התורה \ האמונה). 2 - שירי ברסלב. 3\4 - שירים כלליים. 5 - שירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בניגון.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות.

עלון 'המקורבים'

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון האימייל, למוקדי החפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318 (בכל האופנים יש לציין: עבור עלון המקורבים, וכשהתרומה היא דרך הטל' יש להשאיר הודעה לאחר מכן בקו המקורבים הנ"ל בשלוחה 72 על סך התרומה, ושהיא מיועדת לעלון זה) תזכו למצוות!

נשמח לקבל כל הומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדוויים, ולציין זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!



לאן אתה הותר?

אתה הותר כל החיים לכיוון מסוים.

האם ברור לך מה הכיוון, והאם יש לך תאריך – מתי אתה אמור להגיע לשם?

* * *

אדם הוא יצור 'מתכנן'.

ילד מתכנן מה הוא רוצה להיות כשיהיה גדול, כחור מתכנן איזה בית הוא רוצה לבנות, וכל אחד מתכנן כל תקופה וכל יום – מה הוא רוצה לעשות, כמה הוא רוצה להספיק, ואת מה הוא רוצה להשיג. תכניות.

'תכניות' להודו ומציאות 'להוד' כך אומרים, וכך זה גם במציאות. אבל מעבר לכך, נניח שזה כן אפשרי ומציאותי להצליח עם התכניות, ולהגיע אל היעד המתוכנן. השאלה היא יותר עקרונית – מי אמר שהכיוון שלך הוא נכון, וגם אם הוא נכון, כמה זמן ייקח לך להגיע אליו.

בקיצור, יכולים להיות חיים שלמים, רק בשביל להגיע לאיזה יעד מסוים, שספק גדול מתי תגיע אליו אם בכלל, וגם אם כן, אולי זה בכלל לא היעד הנכון. אז היית את כל החיים שלך בתם. זה לא מפיח?

* * *

כל התכניות, וממילא כל התקוות וכל האכזבות, וגם כל התחרויות והקנאה – הם רק משום שנראה כאילו ישנו כזה 'יעד', גבוה ורחוק, שצריכים להשיג. אז כל העולם מנסה להשיג אותו, מקיזים דם בשבילו, מתאכזבים כשלא מגיעים אליו, מקנאים במוי שכן, וכן הלאה.

ובעצם, אין כזה יעד. כי כל העולם הוא בכך הכל בן יום אחד, ואם כן, היעד הכי רחוק ששייך בו, הוא השקיעה... וגם זה דמיון, כי הוא מתחדש גם בכל רגע. ולכן, בהכרח שהיעד נמצא במרחק הושטת יד, כאן ועכשיו. בכל יום ובכל רגע.

היעד הוא – להרגיש תענוג. והיעד הזה איננו 'אי שם', אלא ממש כאן. אין רגע בחיים ואין דבר בעולם – שאי אפשר ליהנות ממנו ולהתענג. מעבירה אי אפשר להתענג, אבל ממצוה אפשר להתענג ועוד איך. ולא בגלל שאתה הולך להגיע עם זה לאיזה מקום או דרגה – אלא בגלל שאתה עושה מצוה. מה צריך יותר?

וגם מדברי רשות, שאינם מצוה ולא עבירה – אם עושים אותם על פי התורה, הם יכולים ואמורים להביא תענוג. ה' יתברך ברא את זה כדי שתיהנה, אז תיהנה. אתה הרי ממילא עושה את זה, אז למה להכחיש שאתה נהנה. אתה הושש שזה יגשם אותך? אם אתה זוכר שה' עשה את התענוג הזה, זה כבר לא תענוג גשמי. וכמוכן, שמכאן אפשר להתקדם עוד. אבל לחשוב כאילו אין בזה תענוג, זה הרי הכחשה וכפירה.

* * *



תמונה 'נכונה'?

לא תמיד אתה אובייקטיבי.

בא נודה על האמת! אבל לפחות בחלק מהמקרים – אתה הושב שכן. הבעיה, שאין דבר כזה.

* * *

משה רבינו מסכן את עצמו פעם אחר פעם – להיכנס לפרעה, ולבקש ממנו שיוציא את עם ישראל ממצרים, עד שלבסוף הוא נאלץ לעשות את זה. בשלב הבא, הם עומדים לפני הים, ומשה רבינו מתפלל ועושה הכל כדי להושיע אותם – עד שהים נקרע.

מאז שהם באו למדבר סיני, משה רבינו אין לו בית ואין לו חיים – 'מן החר אל העם, מכין אותם במסירות נפש לקראת ההתנוגה והכרית, ואף עולה לשמים למשך ארבעים יום, לא בשבילו כי אם בשביל להוריד להם תורה.

הוא יורד, והם עסוקים במחולות סביב העגל. הוא עולה שוב במסירות נפש, מוכן שימחקו אותו מהתורה ומההיסטוריה, ובלבד להביא מזוור ומחילה לעם ישראל, עד שהוא מוריד לוחות שניות ובונה משכן.

* * *

מה אתה אומר על מישהו כזה? עיוזב, לא משנה מה אתה אומר, לפחות בוא נסכים מה אתה בטוח 'לא' יכול לומר עליו: 'כי העליתנו מארץ זבת חלב ודבש להמיתנו כמדבר'...

כלומר, את כל הסיפור הזה הוא עשה – פשוט בשביל לדפוק אותך. הוא ראה אותך יושב בארץ זבת חלב ודבש, על המחיה ועל הכלכלה, וחי חיים טובים. והוא פשוט לא היה יכול לסבול את זה, עד שהחליט שהוא הולך להקדיש את החיים שלו ולהפקיר את עצמו – בשביל 'לשלוף' אותך מאותה ארץ זבת חלב ודבש, ו'להרוג' אותך כמדבר.

זה כל כך גאוני, וכל כך עמוק. שצריך להיות לא רק רשע מרושע – אלא גם טיפש מטופש בשביל להצליח לצרף את המילים האבסורדיות האלו למשפט אחד, ולהעני לומר את זה, ברצינות ולא בצנינות, מול קהל של מאות אלפים, בלי למצמיץ, ואף אחד גם לא מניח את אצבעו על הרקה או לפחות מנהך. ובכל זאת – זה קרה, וזה נאמר, וזה גם כתוב בתורה.

* * *

אמור מעתה - אין גבול לסובייקטיביות. פשוט אין.

אם יכולים לצייר ציור הזוי שכזה, והוא מתקבל, כ'אפשרות' לפחות - אין לך יותר שום דרך ושום כלי, למדוד ציור תמונה או מצב, אם הוא אמתי או לא, אובייקטיבי או סובייקטיבי. פשוט אין. אתה כבר לא יכול להאמין לשום דבר, בוודאי לא לעצמך.

יש רק אפשרות אחת: לעשות את ההיפך הגמור. להיצמד בכל הכח למשה רבינו, ולצדיקים שבכל דור, ולשמוע מהם ורק מהם את התמונה האמתית, גם אם דווקא היא נראית לך הכי הזויה ובלתי הגיונית. כי אם לא - אתה עלול לשמוע תמונה עוד יותר לא הגיונית, ולקבל אותה בתמימות.

כל התובנות שלך - על עצמך ועל היכולות שלך. על העבר על ההווה ועל העתיד. על מה שקורה בעולם ועל מה שלא קורה - אינם שווים אפילו את הנייר. אל תבנה על זה כלום, ממש כלום. רק אם שמעת את זה ממשה רבינו. ואז, הם שווים כל הון דעלמא, גם אם אין לך אפילו חבר אחד שמוכן לשמוע את זה.



שלא 'להזדקק' לבריות

יש לך הכל - או שאתה זקוק לעוד משהו?

אם יש 'משהו' שחסר לך - לא יעזור לך שיהיה לך אותו...

כל העולם הוא 'זקק' אחד גדול.

המלך זקוק לעם, והעם זקוק למלך. מי מדבר בעידן הדמוקרטיה - שבו גם אם נבחרת לראש עיר, ראש ממשלה או נשיא, אתה כבר צריך להשוב קדימה איך להיבחר לקדנציה הבאה (גם אם, במקרה, הבחירות הבאות לא יהיו מיד...) כך, שאתה זקוק לכל אורח ולכל קול.

'הזדקקות' מבטאת חסרון. ומי שחי חיים של הזדקקות - חי חיים של חסרון. וגם אם יתמלא לו חסרון פלוני או אלמוני, עדיין החיסרון העיקרי - שהוא עצם ההזדקקות - קיים. אז מה שווה כל מה שיש לו, אם עדיין הוא חסר.

נקודת השלימות אם כן, אינה תלויה כמה חסרונות תצליח למלאות, אלא כמה תצליח להשתחרר מה'זקקות'. ברגע שבו תרגיש 'שובע', גם אם זה ממשוהו הכי קטן - באותו רגע נגעת בשלימות.

קורה מתפעל מבית מלא ספרים, ומטלית שכולה תכלת. למה, כי יש כאן 'הרבה', ומשום מה המושג 'הרבה' מתחבר אצלו עם 'שלימות'. אבל אין שום קשר בין הדברים. וכל עוד הוא 'רעב', ומחפש את המשרה הנחשקת, שתשמש כחבר לאותו בית מלא ספרים - אזי גם אם הוא יקבל את המשרה, הוא עדיין יהיה רעב לעוד משהו.

הבעיה העיקרית שלו הוא - ה'קרהות'. הוא כל הזמן זקק, ולכן כל הזמן 'קרה'. כל מה שיש לו לא מצליח 'לכסות' את הצורך. ובאמת, לא צריך הרבה כדי לכסות את הקרחת, רק כמה 'שערות', שזה יכול להיות מזוזה אחת, או אפילו חוט אחד של תכלת, העיקר תהיה 'שבע' מזה.

החיים שלנו מלאים בכל כך הרבה 'יש'. אבל כל עוד יש 'אין' אחד שמרחף באוויר - כל היש הזה שווה קרחת אחת גדולה. ולהיפך, ברגע שנסכים להתמקד ב'יש' אחד קטן, גם אם ה'אין' ממלא את כל החלל - זה לא יפריע לך להיות שבע, שמח מלא ומאושר.

זכורות שיעורים ובתי-כנסת למקורבים!

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה חבורת חניכי הישיבות ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קרית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קרית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא פרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבינים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	חבורה ללימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387
קרית ספר	בית מדרש 'נצח ישראל'	תפילות \ שיעורים \ מלווה מלכה ועוד	יום מסילת יוסף 34 (מאחורי 'בר כל')	

לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הדעה בקו חניכי הישיבות - ברסלב, בשלוחה: 72

עזרו לנו להגדיל את ההפצה! ע"י תרומה במכשיר 'קהילות' הפשוט: 'עלמא דאורייתא' תרמו וכתבו: עבור 'המקורבים' תזכו למצוות!

השיעורים הקבועים לשבת פרשת קרח ולשבוע פרשת חוקת						
יום	חודש \ סיון \ תמוז	הדף הימני מסכת ערכין	מסנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק ז	העמוד היומי תיקוני הזוהר
ז	כו	יג	חזרה	נא.	סט	ל:
א	כז	יד	שצא, א	נא:	ע	לא.
ב	כח	טו	שצא, ב שצב, א	נב.	עא	לא:
ג	כט	טז	שצב, ב-ד	נב:	עב	לב.
ד	ל	יז	שצב, ה-ח	נג.	עג	לב:
ה	א	יח	שצג	נג:	עד	לג.
ו	ב	יט	חזרה	נד.	עה	לג:

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ז.

ליקוטי מוהר"ן - זה מדבר אלי!!

זה לא סלוגן - זה דרך חיים!!

ד"ע מה שתשיב' – תשובות ל'מקורב' המרי'

❖ דרך ברסלב בעבודה ה' – המשך מגליון כז ❖

'בללויות נפלא מאד'

מאז חורבן בית המקדש שהתקיימה בנו הגזירה הנוראה (איכה ב, ט) 'מלכה ושריה בגוים אין תורה', נשמת היהדות הולכת ומתפלגת, הולכת ונקרעת לקרעי קרעים. היהדות היא קומה שלימה שכלולה מאברים רבים הקשורים ביניהם בקשר חי, וכאשר היא מופיעה באופן הזה בונה את היהודי ומביאה אותו לשלימות קומתו הרוחנית. אולם לדאבון הלב, עקב הגלות הקשה שאנו נתונים בה, גלות הגוף והנפש, היהדות השלימה רחוקה מאתנו, וגם אם אנו מנסים לתפוס חלקים נרחבים ככל היותר מן היהדות ולהשתלם בהם, מכל מקום עדיין אין אנו יודעים כיצד לחבר ביניהם ולהפוך אותם למארג אחד חי, ולא לדברים סותרים שכל אחד מושך אותנו לכיוון אחר. ומה גם שחלקים אחרים שגם הם חשובים מאד, פעמים רבות נעלמים מאתנו לגמרי.

היהדות השלימה מלאה בדברים שנראים כסתירות וניגודים כאשר חסרה הנשמה הפנימית שמחברת אותם, ושאלות קשות מנקרות בלבו של עובד ה' בן דורנו המחפש את דרך השלימות. להלן כמה דוגמאות מהם:

יש לנו את תורת הנגלה וההלכה הפסוקה שמעמידה אותנו על קרקע מוצקה של חוקיות וקביעות, הגדרות ודינים, אולם יחד עם זאת יש לנו רוח השואפת לקרבת ה', קירבה מהותית שהיא מעבר לחיובים, לפעולות, לחוקים ולדינים. אולם מי ילמד את נפשנו את סודות התפילה, ההשתוקקות, הנעגועים והכיסופים, הסערה והמנוחה? האם מלימוד ההלכה בלבד יצמח כל זה? או שמא עלינו להשתיק את הקולות הללו, ולהשתמש רק בשכל קר בעבודת ה'? ואם לאו, כיצד יוכלו להתקיים שניהם כאשר איננו מוכנים לוותר על שום צד?

היינו רוצים לקיים את כל התורה מתוך תמימות ופשטות, להאמין בה', בתורה, בחכמי כל דור ודור באמונה פשוטה וחזקה, אולם יחד עם זאת אנו רוצים גם להתחכם ולהבין כל דבר, להרחיב את תחומי המחשבה וההגיון אל כל מה שניתן להבין ולהשיג, ופעמים רבות החלק ה'למדן' שבנו משתק את החלק ה'תמים' שבנו, וכיצד יתקיימו יחד שני הכוחות הללו, כיצד נדע לנתב כל כח למקומו הנכון מבלי לשתק את הכח האחר החיוני גם הוא להתפתחותנו הרוחנית?

יש בנו כח מוסרי, וגם ספרי מוסר ויראה, עמם אנו מבקרים את עצמנו ומשתדלים לשפר, אולם כיצד המוסר לא יגרום לנו

לראות את עצמנו רעים וחסרי תקוה, ולהביט על עצמנו ועל סביבתנו בעין שלילית?

אנו רוצים להתקדם בכל תחום בעבודת ה', ומוכנים גם להתאמץ ולהשקיע בזה, אבל מצד שני אנו רוצים גם לחיות חיים נעימים, לזכות 'להתענג על ה' וליהנות מזיו שכינתו', האם ניתן בכלל למצוא את התענוג על ה' בעולם הזה, או שמא עלינו לוותר על החיפוש הזה ולקבל על עצמנו את עול העבודה הקשה בלבד?

אנו רוצים לחיות חיי תורה, אבל מצד שני יש עולם שמושך לצד השני, וככל שהעולם הופך ליותר מפתה כך אנו מתעייפים מהמלחמות התמידיות, בנוסף על כך אנו מרגישים חלופים ומפוחדים, ולכן אנו בורחים מהמוסר הקשה והחזק, אבל מצד שני אנחנו לא רוצים ליפול... האם יש דרך שמתאימה לבני דורנו חלופי הנפשות, דרך שיכולה להעלות אותנו מעל הפיתויים של העולם הזה בלי שנבלה את ימינו במלחמות מתישות?

שאלות אלו ודומיהם מעסיקות את עובדי ה' בדורנו, שלא תמיד מוצאים להם מענה.

ודווקא בן תורה שמשתדל לעבוד ולעלות בתורה ולומד גם מוסר וספרי מחשבה, יודע יותר מכולם כמה קשה לחבר בין כל העולמות שנכללים בתורה שנראים לעתים כל כך מנוגדים. וגם אם יצר לעצמו איזון מסגרת שבה הוא מתגדר ומשתדל לחבר את הקצוות, לא תמיד הוא יודע כמה חלקים חשובים בתורה נעלמים ממנו לגמרי. מה בן תורה בדורנו יודע על עולם הנגינה דקדושה ועל התועלת שאפשר להפיק ממנה לעבודת ה'? מה הוא יודע על עולם הקבלה ופנימיות התורה, ואם למד ויודע קצת, האם הוא גם יודע כיצד הדברים קשורים אליו, ומה הוא יכול להפיק מהם לעבודת ה' הפרטית שלו? ומה הוא יודע על סוד מציאות הצדיקים הגדולים, ועל הקשר שיש לנו אליהם? והאם הוא הושב שיש לו קשר לאבילות על החורבן ולהרגשת צער השכינה? ועוד ועוד.

מענה מופלא לכל זה נמצא בדרכו של מוהר"ן. דרכו של מוהר"ן איננה דרך במובן הרגיל שלוקחים ענין מסוים ומדגישים אותו במיוחד, אלא היא דרך כללית מאד שמעמידה את כל המארג העדין והמורכב של עבודת ה' כחטיבה אחת שיש בתוכה קשרים רבים לאין מספר בין כל החלקים, וכל חלק קשור עם חלקים אחרים ומביא אליהם, כמו שרואה כל מי שפותח ליקוטי מוהר"ן כיצד הנושא של ה'קשרים' בולט שם מאד, וכמעט בכל תורה מהתורות הארוכות מופיעים קשרים רבים בין ענין

לעניין שזה מביא לזה וזה לזה (כמו שעמד על כך רבי נתן בהקדמת ליקוטי מוהר"ן, וכן בהקדמת ספר המידות בעניין הקשרים שבין המידות), והקשרים הללו מדגישים את הכלליות של הדרך ששופכת אור על כל חלקי עבודת ה', ומאפשרת לכל אחד ואחד לקיים את כל התורה כולה טוב יותר לפי מדרגתו ומצבו. בתורתו של מוהר"ן אנו גם לומדים על כל חלקי העבודה, וגם מקבלים ציור נכון כיצד כל החלקים הללו אמורים להשתלב יחדיו, כמובן איש איש כפי שורש נשמתו, הרכבת מידותיו, וחלקו בתורה.

מוהר"ן לוקח את כל חלקי התורה והופך אותם באופן מופלא מאוד לדבר חי ומחובר, דומה הוא למנתח אמן שכל פרטי הפרטים של הגוף נהירים לו, שלוקח אברים וגידים ומחבר אותם לגוף אחד שלם. אצל מוהר"ן השכל מתחבר עם הרגש, התורה עם התפילה, החכמה עם המעשים, וההשכלה עם התמימות, הדרישה העצמית עם ההתחזקות, ההתחדשות עם הקביעות, השמחה עם היראה, הפשטות המעשית עם ההרגשים העמוקים וההסתכלות העמוקה והרחבה על התורה האדם והעולם, ועוד ועוד.

וכמובן שכדי לזכות לכל זה צריך לימוד והיפוש בתורתו, ולא הכל מתגלה לאלתר ובנקל, אולם כל מי שנכנס לעומק תורתו של מוהר"ן וצירף את הלימוד עם קיום העצות ובעיקר תפילה בהתבודדות, יוכל להעיד שמצא שם פתרונות נפלאים למבוכות שהציקו לו במשך שנים ולא ידע כיצד לפתור אותם, ומכח לימוד תורתו של מוהר"ן יחד עם הקשר הפנימי אליו, זכה למצוא את שביקשה נפשו.

ולכן דרכו של מוהר"ן היא דרך נחוצה ומועילה הן לאנשי הדעת ומבקשי השלימות, והן לאנשים פשוטים. אנשי הדעת מוצאים בה דרך עמוקה וחובקת עולם שמצד אחד אינה מגבילה את המעוף והכישרון, אולם מצד שני היא מחברת אותם אל המציאות הפשוטה ואל הלימוד וקיום המצוות בפשטות, ומגלה לפנייהם מרחבים אין סופיים שאפשר להתקדם בהם, יחד עם כלים מועילים להתקדמות בכל תחום, כשהכל מלווה באור והיות ונעימות של קירבת ה' ודבקות בצדיקים. והאנשים הפשוטים מוצאים בה את הנעימות והשמחה והפשטות המעשית, המלווים בחיבוק חם ואוהב ותומך של צדיק גדול שלוחש באוזניהם לחישות של עידוד, ומגלה להם כמה הם אהובים ורצויים לפני הקב"ה.

ולכן באמת אנו רואים דבר פלא שכל אחד מוצא את מקומו בברסלב ללא הבדל חוג ועדה, רמה שכלית ורוחנית, אנשי המזרחי הושבים שמוהר"ן הוא כמותם וכל עניינו הוא ארץ ישראל וכו', הקנאים מוצאים גם כן את שיטת קנאותם לאורך כל הליקוטי מוהר"ן, מקובל בטוח שליקוטי מוהר"ן הוא רק למקובלים, ואילו חסיד מוצא בליקוטי מוהר"ן כזו אש של חסידות, וליטאים רואים בליקוטי מוהר"ן את העומק העצום, עד שנראה

לפעמים שמוהר"ן היה ממש ליטאי, בני עלייה מוצאים בו דרכים נפלאות של עלייה למדרגות שבכלל לא חלמו עליהם, וכאלו שרהוקים עדיין משמירת תורה ומצוות כראוי מוצאים בו חיזוק נפלא ודרכים כיצד להתקדם בהדרגה במצב שלהם ולא להתנייאש מכל וכל, כאשר ידוע כל זה בעולם למי שמכיר אנשים מציבורים מגוונים¹. והאמת היא שכולם צודקים, כי מוהר"ן מדבר לכל אחד בכל מדרגה שהיא, וכלשון רבי נתן²:

'כי כל דבריו זכרונו לברכה הם כלליות גדול, וכל תורה ותורה כלול מכל התורה כולה, ומכל בני אדם שבעולם בכל דרגה ודרגה, מן תכלית קצה העליון עד תכלית קצה התחתון. הינו שעם כל תורה ותורה ושיחה שלו יכול לעבוד את השם יתברך הגדול במעלה בתכלית המעלה, וכן אפילו הקטן והפחות בתכלית דיוטא התחתונה יכול גם כן לשוב להשם יתברך ולמצוא עצות לנפשו על ידי אותה התורה בעצמה. כי הם כלליות נפלא מאד'.

**אמר רבינו הקדוש: "רציתי שהענין שלי יתפשט
בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי
ליטא!!"**

(שינוי שרפי קודש ח"ב, סימן ז"ר)

ניתן לקבל את החיזוק היומי למייל

ע"י בקשה בכתובת: yefabian@gmail.com

ניתן לקבל את גליון 'המקורבים' השבועי למייל

ע"י בקשה בכתובת: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לקבל את גליון 'הקבצו' החודשי במייל

ע"י בקשה בכתובת: vhecmu@gmail.com

ניתן לקבל עדכונים בהסידות ע"י 'ברסלב גלובל'

בכתובת האימייל: info@breslevglobal.com

¹ בשיחת חברים בין כמה בני עלייה מהציבור הליטאי שזכו למעום מאור תורתו של מוהר"ן, ודיברו על כך שעל ידי ההתקרבות למוהר"ן זוכים לקיים למעשה מה שלמדו בישיבות, סיפר אחד מהחברים שבהיותו באומן בראש השנה (ששם כידוע מתקבצים מגוון עצום של יהודים מכל החוגים והעדות והמדרגות הרוחניות) ראה קבוצה של תימנים מסורתיים, עם הלבוש התימני וכו', שמדברים אודות החשיבות של שמירת המסורת התימנית ללא כל שינוי וסטייה. בסיום השיחה התפלא באוזני אחד מהם, כיצד תימנים מסורתיים כמותם התקרבו לאדמו"ר מאירופה, והאם אין בזה סטייה מהמסורת התימנית? הלה השיב לו בתמיחה: מה אתה מדבר, מי שרוצה להיות תימני אמיתי יתקרב למוהר"ן מברסלב...

² שיחות הר"ן קלא.